

Sygn. akt I CSK 830/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa R. S.A. w W.
przeciwko J.P. i P. Spółce Partnerskiej w W., J. D. i K. P. o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 24 stycznia 2014 r., sygn. akt VI ACa 465/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz strony powodowej
kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej jedynie na dwóch występujących, jej zdaniem, istotnych zagadnieniach prawnych, jednakże stanowiska jej nie sposób jednak podzielić.

W pierwszej kolejności nie może być mowy o uznaniu za istotne zagadnienia prawnego, które zmierza do wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, jak powinno brzmieć sformułowanie na podstawie art. 709¹³ § 2 k.c. wezwania zawierającego konsekwencje upływu dodatkowego terminu wyznaczonego przez finansującego. Tak ujęte zagadnienie prawne nie przejawia jednak szczególnej istotności, w kontekście jednoznacznego brzmienia przepisów ustawy i przepisów o wykładni oświadczeń woli. Skarżący zapominają przy tym, że Sąd Najwyższy sprawuje nadzór judykacyjny nad orzecznictwem sądów powszechnych, a nie udziela instruktażu przeznaczonego dla pełnomocników, w jaki sposób powinni oni formułować swoje oświadczenia w obrocie prawnym.

Nie sposób także uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do ustalenia skutków niewywiązania się przez korzystającego - w określonym w art. 709¹³ § 2 k.c. terminie - z obowiązku uiszczenia zaległych rat leasingowych. W świetle wyraźnego brzmienia wskazanego przepisu dodatkowe wyjaśnianie tej kwestii jest zbędne.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

